

РЕШЕНИЕ

№ 5306

гр. София, 02.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 02.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9804** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. П. Г. срещу Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“.

Изложени са съображения за нищожност на заповедта, алтернативно – за нейната незаконосъобразност, поради като постановяването ѝ в противоречие с материалния закон. Твърди се, че на нито една от посочените дати за проверка личният автомобил на жалбоподателя не е бил паркиран на имот – публична общинска собственост. Кметът на Столична община, район „С.“, не разполагал с правомощието да се разпорежда с този автомобил, вкл. и да бъде репатриран, след което разкомплектован /унищожен/. Нарушени били разпоредбите на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Република България. Неправилно заповедта била мотивираната на основание § 2, т. 7, б. „б“ ДР на Наредбата за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община /НУОПОЧТСО/, която разпоредба противоречала на понятието „отпадък“, дадено в § 1, т. 17 от Закона за управление на отпадъците. Представя доказателства за платен годишен данък МПС за 2020г. По недопустим начин в § 2, т. 7, б. „б“ ДР на НУОПОЧТСО на липсата на „знак за технически преглед“ е въведено съвсем ново значение, а именно, че едно МПС се обявява за ИУМПС /излязло от употреба/ и като такова то е „боклук“, т.е. собствеността преминава към Община „С.“ и по тази привидна причина кметът се разпорежда с него. Налице било противоречие по смисъла на чл. 15, ал. 3 ЗНА и чл. 5, ал. 1 АПК. Жалбоподателят не бил уведомен за

съставяне на констативен протокол за техническото състояние на МПС, нито за заповедта, с което били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото му на защита.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично. Поддържа изложеното в жалбата. Твърди, че единствено нарушение би могло да има за това, че личният му автомобил е с адресна регистрация в[жк], а е бил паркиран в[жк]. Моли да бъде прогласена нищожността на акта, алтернативно – да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски в размер на държавна такса, такса за репатриране на автомобила, такса за парко-дни, такса за издаване на скици от СГКК, такса за нотариална заверка на констативен протокол, както и разноски за разпитания свидетел. Прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на ответника възнаграждение. Депозирани са писмени бележки.

Ответникът – Кметът на Столична община /СО/, район „С.“, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. В. Д., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага, че процесното МПС е излязло от употреба, било е оставено безстопанствено в общински имот. Свидетелят не е видял дали има залепен стикер на колата, което означавало, че събитието, което се описва от него, е станало преди започване на административното производство. По отношение на претендираните разноски счита, че основателни са само тези за заплатена държавна такса. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмените бележки при изпращане на преписката по чл. 152, ал. 2 АПК изразява становище за недопустимост на жалбата, тъй като при връчване на заповедта били спазени разпоредбите на чл. 18а, ал. 8 и ал. 10 АПК и същата е влязла в сила на 25.08.2020г. Заповедта била издадена законосъобразно. Сочил, че били събрани доказателства, обезпечаващи извод за принудително преместване на автомобила, като излязло извън употреба МПС, на което не е заверен знакът за технически преглед за повече от две години и което било разположено върху терен общинска собственост. Твърди се, че нарочно назначена комисия е залепила на 10.07.2019г. стикер – предписание на предното стъкло на автомобила, в което изрично е посочила, че собственикът на МПС е длъжен да премести ИУМПС в 3-месечен срок от поставянето на стикера в имот частна собственост, след изтичането на който въз основа на заповед ИУМПС ще бъде принудително преместено за съхранение и разкомплектоване. Неотнормимо било обстоятелството, че е платен местният дължим данък на МПС. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните изложени в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от констативен протокол № 018186/10.07.2019г. /л. 48/, автомобил марка „О.“, модел „А.“, с регистрационен номер С 6195 РМ, цвят тъмно син, е паркиран на улица – имот публична общинска собственост, адрес: [населено място], [улица], пред № 15. На 10.07.2019 г. е залепен върху автомобила стикер.

На 11.10.2019г. е извършена повторна проверка, при която е установено, че

автомобилът, цвят – черен, не е преместен в установения за това тримесечен срок /протокол № 067; л. 47/.

Изпратено е от кмета на СО, район „С.“, писмо № РСЛ20-ГР94-1022/26.02.2020г., с което собственикът на автомобила – А. П. Г., живущ на адрес: [населено място],[жк], бл. № 118, вх. Б, ет. 2, ап. 21, се уведомява за стартиралата процедура по репатриране на автомобила и се приканва да премахне същия доброволно от общинския терен в срок от 14 дни. Писмото не е получено и е върнато на 20.03.2020 г. като непотърсено /л. 49-51/.

Констативен протокол № 018186/10.07.2019 г. е бил качен на таблото за обяви и на интернет-страницата на СО, район „С.“, на 15.04.2020 г. и е свален на 04.05.2020 г. /протоколи, л. 37-38/.

Въз основа на горното е издадена Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020 г. на кмета на Столична община, район „С.“, с която се нарежда да бъде извършено принудително преместване на горепосоченото ИУМПС, като е указано изпълнението ѝ в разумен срок след влизането в сила от [фирма], с което дружество Столична община има сключен договор и притежаващо разрешително по чл. 45, ал. 1 ЗУО за извършване на дейности по събиране, транспортиране, временно съхраняване и разкомплектоване на ИУМПС. Посочено е също ИУМПС да се транспортира от [фирма] до площадка за временно съхраняване и разкомплектоване на ИУМПС съгласно договор № СОА19-ДГ-56-1203/08.11.2019г. за срок от 14 дни от датата на преместването му /л. 39-46/.

Заповедта е изпратена на А. П. Г. на адрес: [населено място],[жк], бл. № 118, вх. Б, ап. 21, с писмо № РСЛ20-ГР94-2690/01.07.2020 г., като върху известието на доставяне е посочено „отсъства“, дата на връщане – 28.07.2020 г. /л. 23-24/.

На 07.08.2020 г. заповедта е поставена на таблото и сайта на Столична община, район „С.“, и е свалена на 24.08.2020 г., видно от приложените на л. 25-26 протоколи.

На 01.09.2020 г. е съставен констативен протокол за репатриране на ИУМПС, цвят – черен /л. 32/.

По делото са изслушани свидетелските показания на Д. Т., участвала в комисията, която е съставила констативните протоколи във връзка с лек автомобил марка „О.“, модел „А.“. Тя уточнява, че Комисията е била съставена от лица от Столичен инспекторат, районната администрация и 01 РУ на МВР, като работата ѝ била да проверява автомобили, които са с изтекъл ГТП и да ги „стикира“. Първата проверката по отношение на процесния автомобил била извършена през лятото на 2019 година на [улица], като по време на проверката се констатирало, че същият е излязъл извън употреба /по старата Наредба/. Последният ГТП не е бил заверен две години, след като е бил изтекъл, видно от самия стикер, залепен на предното стъкло на автомобила. Проверяващите залепили стикер на задното стъкло, защото нямали достъп до предното стъкло на колата – наличие на обрасла трева, която го била заглушила. След залепване на стикера собственикът имал тримесечен срок, в който трябвало да премести доброволно своя автомобил или да мине на ГТП. Това се явявало като предизвестие за собственика, но не представлявало глоба. След изтичане на този срок извършили повторна проверка /есента на същата година/ и установили, че колата не е минала ГТП и е в същото състояние на същото място. Конкретизира, че и при двете проверки автомобилът бил на едно и също място, без да е преместван. В тримесечния период никой не бил се свързвал с тях за изясняване на проблема. МПС било паркирано на [улица], установено по номерацията на съседните сгради.

Отразява разположението на колата върху скица от 25.02.2021 г., перпендикулярно на [улица], като задната ѝ част била срещу проверяващите. Свидетелят не може да посочи точната датата, която е била отбелязана на стикера за ГТП.

Изслушани са свидетелските показания на И. Й. Ц., който познава жалбоподателя от 2009 г., бил негов колега във фирма „С. Г.“. Знае, че Г. притежава автомобил марка „О.“, модел „А.“, която била вдигната от мястото, на което е паркирана. Твърди, че е виждал автомобила на мястото, от което е бил вдигнат, защото трябвало да помогне с подаване на ток поради някакъв проблем по двигателя, но тогава Г. реално не го е преместил. Това се случило в[жк], на улица пряка на [улица]. Помогнал на Г. през лятото на 2019 г., когато автомобилът бил паркиран на импровизиран паркинг, намиращ се в дъното на улицата от лявата страна на единствен бетонен гараж. Свидетелят не може да определи в какво техническо състояние е бил автомобилът. Уточнява, че е ходил на гости на жалбоподателя, живеещ в[жк], както и, че последният продължава да работи във фирма „С. Г.“ с офис в[жк]. Свидетелят не знае кой се е грижил за поддръжката на автомобила и кой го е управлявал, нито защо автомобилът се е намирал в[жк]. След като се запознава със скицата от 25.02.2021г., находяща се на л. 83, свидетелят посочва, че колата била на място, извън [улица]. Конкретизира, че е имало единствен бетонен гараж с желязна врата и автомобилът бил втора или трета кола до гаража. Не знае дали имотът, в който е паркиран автомобилът, е частен. На този импровизиран паркинг, неограден, имало и други коли, както и той паркирал собствения си автомобил там. След като подал ток на Г. автомобилът останал на същото място, без да го местят, като двамата се прибрали с автомобила на свидетеля. На стъклото на процесния автомобил имало стикери, но не видял за какво са, като изразява предположение, че са за застраховка „гражданска отговорност“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е подадена в срок срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с правен интерес, чиято правна сфера е засегната неблагоприятно от него.

По съществуто си Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“, представлява принудителна административна мярка /ПАМ/, която има правнообвързващ ефект и изпълнението ѝ е скрепено с държавна принуда. Това предписание може да се отъждестви със санкция -неблагоприятно въздействие в правната сфера на санкционирания, свързано с едностранно принудително ограничаване на негови субективни права. Налице е обективен белег от понятието за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - той да засяга права, свободи и законни интереси на оспорващия.

Не се споделят доводите на процесуалния представител на ответника, че жалбата е просрочена. Съгласно чл. 61, ал. 1 АПК „административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава по реда на чл. 18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството“. По делото не са представени доказателства, че жалбоподателят А. П. Г. е уведомен за образуваното производство по чл. 26 АПК, за да се приложи нормата на чл. 18а, ал. 8, изречение първо АПК. По делото не са представени доказателства за извършване на справка относно постоянния и настоящия адрес на Г., като единствено е посочено – „живуц на адрес в [населено място],[жк], бл. № 118, вх.

Б, ет. 2, ап. 21“. На този адрес с писмо № РСЛ20-ГР94-2690/01.07.2020 г. е изпратена процесната заповед, но върху известието на доставяне е посочено „отсъства“, с дата на връщане – 28.07.2020 г. /л. 23-24/. При това не е спазена разпоредбата на чл. 18а, ал. 8, изречение второ, т. 1 АПК, която въвежда следната последователност за извършване на съобщаването - по настоящ адрес, при липса на такъв или когато лицето не може да бъде намерено на този адрес - по постоянен адрес; а когато и по постоянен адрес няма кой да получи съобщението, се връчва по месторабота. Няма данни в преписката, че административният орган е изпълнил задължението си да направи всичко възможно за връчване на акта по настоящ, впоследствие по постоянен адрес, след което при невъзможност да издири и връчи по местоработата на адресата. Не е спазена и разпоредбата на чл. 18а, ал. 9, изречение първо и второ АПК, съгласно която когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея, като в случаите на достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. Спазването на тази разпоредба, води до приложимост на презумпцията по чл. 18а, ал. 9, изречение четвърто АПК, че „документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа“. Без да бъде изпълнена императивно установената последователност /чл. 18а, ал. 8- ал. 9 АПК/, са съставени протоколи по чл. 61, ал. 3 АПК /отм., в сила от 10.10.2019 г./, видно от които оспорената заповед е поставена и впоследствие свалена от таблото и сайта за обявления, съобщения и призовавания /л. 25-26/. Неправилно е посочена нормата на чл. 61, ал. 3 АПК, тъй като приложение е следвало да намери разпоредбата на чл. 18а, ал. 10 АПК с идентично съдържание: „когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено“. В конкретния случай се доказва, че не е извършено редовно съобщаване по чл. 18а, ал. 8-ал. 9 АПК, поради което и не е следвало да се поставя съобщение по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК. Отделно от това, срокът за оспорване започва да тече в деня, следващ датата на сваляне на съобщението от таблото, а не, както е посочено от ответника, че на тази дата заповедта е влязла в сила. Липсата на доказателства за връчване на Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020 г. на кмета на Столична община, район „С.“, пречатства и преценката от кой момент започва да тече преклузивният 14-дневен срок за нейното оспорване. Формира се извод, че жалбата е процесуално допустима. Така вж. Определение № 7396 от 17.06.2021 г. по адм. дело № 5901/2021 г., II отд. на ВАС на РБ.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, обосновава следните съждения :

Актът е издаден от компетентен административен орган – кмета на СО, район „С.“; чл. 44, ал. 1, т. 9 във връзка с ал. 2 и чл. 46, ал. 1, т. 11-т. 12 ЗМСМА във връзка с чл. 46, ал. 5 от НУОПОЧТСО във връзка със Заповед № СО15-РД-09-961/28.07.2015г. на кмета на СО, при спазване на законоустановената писмена форма по чл. 59, ал. 2 АПК /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1-т. 2 АПК/.

Актът е постановен при допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, предпоставка за отмяната му като незаконосъобразен на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК. Извършени са и нарушения на материалния закон /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 АПК/.

Съгласно чл. 46, ал. 1, изречение първо НУОПОЧТСО /в приложимата редакция/ „Кметовете на районите назначават комисия с представители на Столичен инспекторат, районната общинска администрация и РУ на СДВР за установяване на ИУМПС, собствеността на терена и собствеността на ИУМПС“. Приложена е по делото Заповед № РСЛ19-РД09-166/22.05.2019г. на кмета на СО, район „С.“, с която се назначава комисия със следните задачи – да установява ИУМПС на територията на СО, район „С.“, и техните собственици, да поставя на установените ИУМПС стикер-предписание за преместването им съгласно Приложение № 1 по чл. 46, ал. 1 от НУОПОЧТСО и да съставя констативни протоколи за техническото състояние на ИУМПС съгласно Приложение № 2 от НУОПОЧТСО.

По делото е приложен КП № 018186/10.07.2019г., съставен от членове на комисията, определена с цитираната по-горе заповед, видно от който се установява, че автомобил марка „О.“, модел „А.“, с регистрационен номер С 6195 РМ, цвят тъмно син, е паркиран на улица – имот публична общинска собственост, адрес: [населено място], [улица], пред № 15, като „знакът за технически преглед не бил заверен за повече от две години от последната дата, когато бил заверяван за репатриране съгласно § 2, т. 32, б. „б“ НУОПОЧТСО във връзка с Наредба № I-45 от 2000 г. на МВР“. В протокола липсват данни кога е била последната дата, на която е бил заверен знакът за технически преглед. В хода на административното производство не са събрани доказателства относно датата, на която е извършен последният технически преглед на процесния автомобил, и датата на извършване на следващия, вкл. и не е изискана справка от Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ за установяване на тези факти, доколкото резултатите от извършените периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства се регистрират в информационната система на Изпълнителната агенция /чл. 147, ал. 9 Закона за движение по пътищата – ЗДВП/, а последната води и регистър за извършването им с определено в чл. 147, ал. 12 от ЗДВП съдържание. Изясняването на така посочените като спорни обстоятелства е от значение за определяне на МПС като излязло извън употреба и отпадък по смисъла на § 1, т. 17 от допълнителните разпоредби на ЗУО. Съгласно дефиницията на § 2, т. 7, б. „б“ ДР НУОПОЧТСО това е моторно превозно средство, на което не е заверен знакът за технически преглед съгласно чл. 32д от Наредба № I-45 от 2000 г. за повече от две години от определената му дата за следващ преглед за проверка на техническата му изправност, в случай че то се намира върху държавна или общинска собственост. В този смисъл, след като не може да се

определи безспорно коя е датата за следващ преглед за проверка на техническата изправност на МПС по аргумент от чл. 43, ал. 1, т. 7, б. „е“ от Наредба № Н-32 от 16 декември 2011г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, съответно – изтекли ли са две години от този момент, е ирелевантно обстоятелството дали МПС се е намирало в имот общинска или частна собственост. Предпоставките по § 2, т. 7, б. „б“ ДР НУОПОЧТСО за определяне на МПС като излязло извън употреба и отпадък по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУО са кумулативни и с отсъствието на която и да е от тях се опровергава изводът за приложимост на дефиницията в конкретния случай.

Тук е мястото да се посочи, че конкретното местоположение на автомобила извън [улица], което се сочи от жалбоподателя, не бе доказано безпротиворечиво, тъй като изображенията върху по-голямата част от снимките са неясни /напр. л. 89-90; л. 95-96/, а регистрационните номера на автомобилите са нечетливи или не се виждат с оглед начина, по който е направена снимката /л. 84/. Конкретното местоположение на автомобила не се изяснява и от констативния протокол за удостоверяване съдържанието на страница на интернет адрес, съставен на 08.06.2021г. от помощник-нотариус на нотариус с район на действие СРС, вписан в регистъра на НК под № 269, видно от който се вижда автомобил марка „О.“, модел „А.“ в тъмен цвят, без да е посочен регистрационният му номер /л. 112-120/. Конкретното местоположение на автомобила не се установява и от снимката, приложена на л. 126, тъй като тя не съдържа заобикалящите я обекти, а с това се пречатства и преценката попада ли извън обхвата на [улица] процесното МПС.

В допълнение, следва да се акцентира върху факта, че в оспорената заповед е посочена дата на извършване на проверка от Комисията на 20.05.2019г. Доказателства за тази проверка не са приложени по делото. Отделно от това, не може да се определи какъв е съставът на комисията към 20.05.2019г., тъй като при изпращане на преписката административният орган е приложил две заповеди, издадени на основание чл. 46, ал. 1 НУОПОЧТСО с дата, следваща посочената – 20.05.2019г. Пречатства се преценката на съда в какъв състав е била комисията по чл. 46, ал. 1 НУОПОЧТСО при извършване на първоначалната проверка на 20.05.2019 г. и какви са били резултатите от нея.

Съгласно чл. 46, ал. 1, изречение второ НУОПОЧТСО /в приложимата редакция/ „на установените ИУМПС се залепва стикер-предписание, съгласно образец - Приложение № 1“. Видно от

констативен протокол № 018186 на 10.07.2019г. бил залепен стикер върху задното стъкло на автомобила, без доказателства дали той съответства на приложение № 1. На л. 75 от делото е приложена снимка на МПС, но от нея не се вижда ясно дали поставеният бял лист вляво, на задното стъкло на автомобила, представлява стикер-предписание по образец. Неизяснено при това е обстоятелството за наличие на предписание за доброволното преместване на МПС като излязло от употреба. По този начин и не би могло да се формулира извод, че чрез самото залепване на стикера собственикът на МПС е редовно уведомен за започналото спрямо него административно производство.

Съгласно чл. 46, ал. 2 НУОПОЧТСО /в приложимата редакция/ „Комисията съставя констативен протокол за техническото състояние на МПС в 3 екземпляра, съгласно образец - Приложение № 2, в който се отбелязва датата на поставяне на стикер-предписание по ал. 1. Собствениците на ИУМПС се уведомяват по реда на АПК, като при поискване от собственика или от упълномощено от него лице, им се предоставя екземпляр от протокола“.

Изпратено е от кмета на СО, район „С.“, писмо № РСЛ20-ГР94-1022/26.02.2020г. до собственика на автомобила – А. П. Г., живущ на адрес: [населено място],[жк], бл. № 118, вх. Б, ет. 2, ап. 21, с информация за стартиралата процедура по репатриране на автомобила и се приканва да премахне същия доброволно от общинския терен в срок от 14 дни. Писмото не е получено и е върнато на 20.03.2020 г. като непотърсено /л. 49-51/. В писмото е цитирана нормата на чл. 46 от Наредба № I-45 от 2000 г., която не е приложима в конкретния случай, и е указан по-кратък срок за доброволно изпълнение от регламентирания тримесечен срок по чл. 46, ал. 3 от НУОПОЧТСО.

Констативен протокол № 018186 на 10.07.2019г. е бил качен на таблото за обяви на интернет-страницата на СО, район „С.“, на 15.04.2020 г. и е свален на 04.05.2020г. Протоколите са оформени в изпълнение на процедурата по чл. 61, ал. 3 АПК, която разпоредба, обаче, е отменена към датата на съставянето им. Следва да се посочи, че тези протоколи са съставени почти година по-късно от обективиране на резултатите от проверката в констативен протокол № 018186.

Активността на администрацията се изчерпва с изпратено еднократно съобщение с обратна разписка, върнато с отбелязване „непотърсено“, след което е поставила съобщението на таблото за обявления и интернет-страницата си. При неполагане на дължимите усилия за уведомяване на жалбоподателя относно започването на производството съобщаването за него се счита за нередовно. Така вж. решение № 9006 от

03.08.2021 г. по адм. дело № 7869/2020 г., II отд. на ВАС на РБ.

Липсват и доказателства, че констативен протокол № 018186 на 10.07.2019г. е връчен, вкл. и че административният орган, чрез назначената от него комисия, е уведомил собственика на ИУМПС по смисъла на чл. 46, ал. 2 НУОПОЧТСО по някой от начините по чл. 26 във връзка с чл. 47 АПК. По съображенията, изложени по-горе в частта за допустимост на жалбата, и поради липсата на данни, че комисията, е извършила проверка първо относно изясняване на лицето, чиято е собствеността на автомобила, а след това на неговия настоящ и постоянен адрес, съответно – на месторабота /по чл. 18а, ал. 8 АПК/, се формира извод, че не са налице предпоставките за приложимост на чл. 18а, ал. 10 АПК. Както се и посочи, след изчерпване на възможностите по чл. 18а, ал. 8 АПК за извършване на съобщаването се изпълнява някой от начините по чл. 18а, ал. 9 АПК и едва тогава, когато това е невъзможно, се прилага чл. 18а, ал. 10 АПК. Тази последователност не е спазена в производството по принудително премахване на ИУМПС, като няма данни по делото за спазване на разпоредбата на чл. 18а, ал. 9 АПК.

Отделно от това, в протоколите от 15.04.2020г. и 04.05.2020г. е цитирана заповед № РСЛ16-РД09-491/25.11.2016г. на кмета на СО, район „С.“, с която била назначена съответната комисия за установяване на ИУМПС, но тази заповед не е приложена в преписката, която е изпратена по делото. Към датата на съставяне на протоколите е действала Заповед № РСЛ19-РД09-366/18.11.2019г. на кмета на СО, район „С.“ /л. 52/.

Съгласно чл. 46, ал. 3 и ал. 5 от НУОПОЧТСО „с поставянето на стикер-предписание по ал. 1 за преместване на ИУМПС, започва да тече тримесечен срок за преместване на МПС, след изтичането на който срок, ако собственикът не е изпълнил предписанието, въз основа на констативния протокол за техническото състояние на МПС по ал. 2, кметът на Столична община или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за принудително преместване на ИУМПС на площадка за временно съхранение или в център за разкомплектоване на ИУМПС за сметка на собственика на ИУМПС“.

На 11.10.2019г. е извършена повторна проверка, при която е установено, че автомобил марка „О.“, модел „А.“, с регистрационен номер С 6195 РМ, но с посочен цвят – черен, а не – тъмно син /видно от констативния протокол/, не е преместен в установения за това тримесечен срок /протокол № 067; л. 47/. Протоколът е съставен само от един от членовете на назначената със Заповед № РСЛ19-РД09-166/22.05.2019 г. на кмета на СО, район „С.“, комисия, като по преписката няма данни да е бил съобщен на жалбоподателя. Следва да се акцентира и върху

обстоятелството, че поради нередовното съобщаване на констативен протокол № 018186 на 10.07.2019г. жалбоподателят не е бил информиран за поставения върху собствения му автомобил стикер, а от там и за възникналото му задължение да го премести в имот частна собственост. Едва година след изготвянето на констативен протокол № 018186 ответникът, като не е предприел действия за неговото редовно съобщаване на собственика на автомобила и не е осигурил на последния правото да изпълни доброволно отправеното към него предписание, е издал незаконосъобразно процесната заповед. Преценката от кой момент започва да тече срокът по чл. 46, ал. 3 от НУОПОЧТСО е възпрепятствана, поради което и не може да се реализира принудителната административна мярка по ал. 5 на същата разпоредба. Така вж. Решение № 5673/12.05.2021г. по адм. дело № 1375/2021г. на ВАС на РБ, VI-то отделение.

Следва да се допълни, че заповедта е била изпълнена, преди да влезе в сила. За нейното изпълнение не се спори в хода на производството, а и това обстоятелство изцяло е подкрепено от събрания по делото доказателствен материал. Нито с НУОПОЧТСО се допуска предварителното ѝ изпълнение, нито такава е предвидил административният орган при наличието на основанията по чл. 60, ал. 1 АПК. Нещо повече, изрично в точка 1 от заповедта е посочено – „да се изпълни в разумен срок след влизането ѝ в сила“. Въпреки това, изводът, че е налице предварително изпълнение на акта, е неотносим към неговата законосъобразност /Решение № 15177/07.12.2018 г. по адм. дело № 13931/2017 г. на ВАС на РБ, VI-то отделение/. По тази причина и не подлежат на обсъждане доводите на жалбоподателя, касаещи правомощията на [фирма] да извършва принудителното премахване на автомобила.

В обхвата на така направения анализ е изцяло разпоредбата чл. 46 от НУОПОЧТСО, чиято ал. 2 препраща към АПК относно уведомяване собственика на МПС за съставяне на констативен протокол за техническото състояние на МПС и поставяне на стикер-предписание, а ал. 7 има следното съдържание: „когато адресът на някое от заинтересованите лица не е известен и то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблата за обявления и интернет страниците на съответните органи, представени в комисията по ал. 1“. В конкретния случай се установи, че производството е започнало преди изменението на АПК с ДВ, бр. 77/18.09.2018г. До влизането му в сила /10.10.2019г./ от страна на проверяващите лица и административния орган не са били предприети каквито и да е било действия за уведомяване на А.

П. Г., така че приложение да намери разпоредбата на чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 61, ал. 3 АПК с посочената в нея последователност, за да се приеме, че лицето е редовно уведомено. Неясна остава и приложимостта на нормата на чл. 46, ал. 7 НУОПОЧТСО – дали за цялата процедура от нейното начало или единствено след издаване на заповедта, с която се нарежда принудително преместване на ИУМПС. Независимо от това, сравнителният анализ на чл. 46, ал. 7 НУОПОЧТСО и чл. 61, ал. 3 АПК показва, че нормата на подзаконовия нормативен акт е непълна и като такава противоречи на разпоредбата от кодекса. Следователно, приложение намира чл. 61, ал. 3 АПК по аргумент от чл. 15, ал. 3 ЗНА. С изменението на АПК с ДВ, бр. 77/2018г., влязло в сила на 10.10.2019г., чл. 61, ал. 3 АПК е отменен, а чл. 26, ал. 2 АПК препраща към чл. 18а АПК. В конкретния случай, при влизане в сила на ЗИДАПК производството по принудително премахване на процесното МПС е незавършено и поради това приложение изцяло е следвало да намери разпоредбата на чл. 18а АПК, в каквато посока са изложени и подробни съждения по-горе.

Въз основа на горното се формулира извод за допуснати съществени процесуални нарушения, значително ограничаващи правото на защита на жалбоподателя във воденото спрямо него административно производство, и противоречие с материалния закон. Актът следва да бъде отменен като издаден при неспазване на процесуалните правила, разписани в чл. 26, чл. 34-35 от АПК, и принципите на процеса „равенство“ и „служебно начало“ съгласно чл. 8-9 АПК. Поради това, ответникът, с оглед разпределената доказателствена тежест по чл. 170, ал. 1 и ал. 3 и чл. 171 АПК, не успя да докаже по безпротиворечив начин, че е налице излязло от употреба МПС, паркирано върху терен публична общинска собственост, което не е доброволно преместено в предоставения 3-месечен срок, за да се приеме наличието на предпоставките по чл. 46, ал. 5 НУОПОЧТСО за издаване на заповедта от 30.06.2020г. Доколкото производството е започнало служебно и произнасянето на съда е по същество, не са налице основания за връщане на преписката за ново разглеждане от административния орган.

С оглед изхода от спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на сумата от 100.80 /сто лева и осемдесет стотинки/ лева, представляваща държавна такса по чл. 151, т. 3 АПК, такса за издаване на скица от СГКК и такса за нотариална заверка на констативен протокол /л. 67; л. 86; л. 144/. Последните две суми са заплатени с цел приобщаването на съставените документи към писмения доказателствен материал за установяване на обективизираните в тях факти.

По отношение на разноските за разпитания свидетел И. Ц. не са представени доказателства за тяхното извършване от страна на жалбоподателя, вкл. и, че такива са били предварително поискани и да е било определено от съда възнаграждение за явяване на свидетеля, което да е било внесено от А. П. Г. / чл.75 и чл.76 от ГПК/.

Другите претендирани суми - такса за репатриране на автомобила и такса за парко-дни не попадат в обхвата на понятието съдебно-деловодни разноси, които да бъдат възстановени от ответника. Такива могат да бъдат претендирани в исково производство по чл. 203 и следващите от АПК и чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, каквото не е настоящото.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. П. Г. *Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г.* на кмета на Столична община, район „С.“.

ОСЪЖДА Столична община, район „С.“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на А. П. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], бл. № 118, вх. Б, ет. 2, ап. 21 сумата в размер на 100.80 /сто лева и осемдесет стотинки/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от решението да бъде връчен на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

